

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
7 Пж 2951/18
06.06.2018. године
Београд

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД у већу састављеном од судија Татјане Ђурице, као председника већа, судије Биљане Суботић и судије Јасминке Обућине, као чланова већа, у правној ствари тужиоца Друштво за рад и телевизијске активности „КОРЕРНИКУС САСЕ NETWОРК“ ДОО, Ниш, ул. Цара Душана 45, кога заступа адвокат Билић Ј. Милош из Београда, против туженог „POLARIS MEDIA“ ДОО Ниш, Булевар Светог Цара Константина бр. 80-86, ради исплате, вредност предмета спора 187.200 еура, решавајући по жалби туженог на решење Привредног суда у Нишу 5 П 588/2017 од 05.04.2018. године, у седници већа одржаној дана 06.06.2018. године, донео је следеће

РЕШЕЊЕ

I ОДБИЈА СЕ жалба туженог па се решење Привредног суда у Нишу 5 П 588/2017 од 05.04.2018. године **ПОТВРЂУЈЕ** у делу става првог изреке у којем се Привредни суд у Нишу огласио месно ненадлежним за поступање у овој правној ствари, као и у ставу другом изреке решења.

II УКИДА СЕ решење Привредног суда у Нишу 5 П 588/2017 од 05.04.2018. године у делу става првог изреке којим је Привредни суд оглашен стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари.

Образложење

Првостепеним решењем Привредни суд у Нишу, ставом првим изреке огласио се стварно и месно ненадлежним за поступање у овој правној ствари, ставом другим је одредио да се по правноснажности решења списи уступе Привредном суду у Београду као суду искључиве стварне и месне ненадлежности за спорове ауторским сродним правима.

Благовременом жалбом наведено решење побија тужени због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, указујући да је решење захваћено битном повредом одредаба парничног поступка прописане чланом 374. став 1. тачка 12. Закона о парничном поступку јер има недостатака због којих се не може испитати. Такође се жалбом указује да првостепено решење не садржи разлог због кога сматра да се ради о спору о ауторским и сродним правима, обзиром да тужилац тражи исплату накнаде штете по основу неовлашћеног емитовања програма чије право ексклузивне дистрибуције одређених ТВ програма има по основу закључених уговора. По мишљењу жалиоца није реч о ауторском сродном праву из домена примене Закона о ауторским и сродним правима већ је реч о спору који је

регулисан одредбама Закона о електронским медијима. Такође побија и део решења у делу у коме се првостепени суд огласио стварно ненадлежним, обзиром да је по члану 25. став 1. тачка 2. Закона о уређењу судова, за поступање у ауторским споровима су надлежни привредни судови. Такође, жалилац сматра да нису били испуњени услови за оглашавање месне ненадлежности обзиром да првостепени суд није испоштовао рок прописан чланом 19. став 1. Закона о парничном поступку.

Испитујући побијано решење у смислу одредби члана 386. Закона о парничном поступку, имајући у виду наводе жалбе другостепени суд налази да су исти делимично основани.

Према стању у списима предмета поступак је започет подношењем тужбе Привредном суду у Нишу а којим тужбеним захтевом је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде штете, услед неовлашћеног емитовања ТВ програма, чије право ексклузивне дистрибуције има тужилац по основу закључених уговора са носиоцем права, исплати за период од октобра 2016. године па закључно са јуном 2017. године утужени износ, као и трошкове парничног поступка.

Према чињеничним наводима тужбе тужилац је привредно друштву које у оквиру своје делатности обавља послове оператора кабловске телевизије, врши дистрибуцију телевизијских програма крајњим корисницима и носилац је права ексклузивне дистрибуције на територији Републике Србије одређених програма, наводећи да је у току 2016. године тужени неовлашћено вршио дистрибуцију програма чије ексклузивно право дистрибуције има искључиво тужилац. Тужени је оспорио тужбу и тужбени захтев у целости.

Првостепени суд је примењујући одредбу члана 25. став 1. тачка 2. и став 5. Закона о уређењу судова, односно члан 5. став 2. Закона о седиштима подручјима судова и јавних тужилаштава ценио да је у конкретном случају искључиво надлежан за поступање у овој правној ствари Привредни суд у Београду, да се ради о спору из области ауторских и сродних права, на основу којих је донео и побијано решење.

Основано се жалбом туженог указује да је побијано решење захваћено битном повредом одредаба парничног поступка и то члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, у делу одлуке којом се привредни суд огласио стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари, јер за своју одлуку није дао јасне и разумљиве разлоге, што је резултирало и погрешном применом материјалног права.

Одредбом члана 25. став 1. тачка 2. Закона о уређењу судова прописано је да привредни суд у првом степену суди у споровима о ауторским и спорним правима, док је ставом 5. истог члана предвиђено да се законом може предвидети да у одређеним врстама правних ствари поступа само одређени привредни суд.

Одредбом члана 5. став 2. Закона о седиштима подручјима судова и јавних тужилаштава прописано је да је Привредни суд у Београду надлежан за све спорове ауторским и сродним правима и заштити и употреби проналазака, индустријског дизајна, модела, узорака, жигова, ознаке географског порекла, топографије интегрисаних кола, односно топографије проводничког производа и оплемењивача биљних сорти за територију Републике Србије.

Из наведених разлога, имајући у виду цитиране одредбе Закона о уређењу судова и Закона о седиштима подручјима судова и јавних тужилаштава, правилно је првостепени суд ценио да је у конкретном случају за спорове о ауторским и сродним правима и заштити употреби проналазака индустријског дизајна, модела, узорака, жигова, ознаке географског порекла, топографије интегрисаних кола, односно топографије проводничког производа и оплемењивача биљних сорти за територију Републике Србије искључиво надлежан Привредни суд у Београду.

Како из стања у списима произилази да тужилац врши дистрибуцију телевизијских програма крајњим корисницима, и да је носилац права ексклузивне дистрибуције, правилно је првостепени суд ценио да је реч о спору из ауторског и сродних права, односно програма који су настали као последица ауторских и сродних права, те да се на решење у овој правној ствари, по поднетој тужби поред Закона о електронским медијима има применити и Закон о ауторским и сродним правима. Имајући у виду цитирану одредбу члана 25. став 1. Закона о уређењу судова, те да су овде парничне стране правна лица, стварно надлежан за поступање је привредни суд.

Из наведеног разлога неправилна је одлука првостепеног суда у делу у коме се Привредни суд у Нишу огласио стварно ненадлежним за поступање, донета уз погрешну примену цитираних прописа, из којих разлога је другостепени суд применом одредби чл. 391 и 401 Закона о парничном поступку укинуо, без потребе за поновним одлучивањем.

Из разлога изнетих овим другостепеним решењем неосновани су жалбени наводи да није реч о ауторском и сродном праву, обзиром да се у конкретном случају за решавање по тужби за накнаду штете због неовлашћеног емитовања програма поред Закона о електронским медијима примењује и Закон о ауторским правима, реч је о праву на ексклузивну дистрибуцију телевизијских програма, а која је као таква настала у стварању одређеног ауторског дела, те је правилна одлука првостепеног суда да се у конкретном случају, обзиром да је одредбом чл. 5, став 2 Закона о седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштава искључиво надлежан Привредни суд у Београду, огласи месно ненадлежним и списе предмета упути Привредном суду у Београду као искључиво месно надлежном суду, из којих разлога је применом члана 401. Закона о парничном поступку у том делу првостепено решење потврђено.

БС/МС

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Татјана Ђурица, с. р.**

За тачност отправка